

Vážení a milí,

katecheze, jak jistě všichni víme, je služba. Předáváme nejčistší nauku, jaké se člověk, služebník církve – katecheta, vůbec může svými schopnostmi dotknout. Nikdy druhým, zvláště dětem, ale nyní možná i častěji dospělým, nepředkládáme své pravdy, názory, myšlenky a náměty, ale bohatství Kristova života. Neznamená to však, že bychom se vlastními silami neměli při katechezích projevit po svém, lidsky.

Zůstává naší krásnou povinností vložit do katechetické výuky svůj um a nápaditost, ale důležité je, abychom zůstali především věrnými Kristu a pravdě Jeho evangelia. Co to, kromě jiného, znamená?

Nelze být katechetou, tedy vyslancem církve a mnohdy prvním reprezentantem Krista v očích katechizovaných, a přitom Kristu nevěřit, zásadní skutečnosti křesťanské víry zamlčet, protože jsou sice jasné, ale nepopulární. Katecheta je člověkem věřícím v Krista, aktivním a věrohodným křesťanem a současně svědkem Mistra moudrého a skromného. Svědectví vlastního života katechety, jeho životní styl, laskavost a přátelský duch ve vztazích s druhými lidmi je první, nepominutelnou katechezí.

S čím se nyní, jistě ve složitých podmínkách našeho pastoračního terénu potýkáme? Ostatně, jednoduché podmínky pro zažehnutí a předávání víry v Krista v křesťanských dějinách neexistovaly snad nikdy. Jedním z několika nebezpečí se jeví, nebojme se si to přiznat, jistá prostřednost, nevýraznost, fádnota našeho vlastního vyznání, tedy zřetelného přihlášení se ke Kristu slovem i životem. Samozřejmě že se nikdy nesmíme přidržovat způsobů propagandy, to by Kristově věci velice ublížilo. Postrádá se zápal, nadšení, výdrž a opravdovost. To nese a oslovuje druhé. Vzpomeňme si na naše učitele a vychovatele ve víře. Vděčně na ně pamatujeme, protože to byli právě oni, kterým se podařilo v nás probudit zájem o následování Krista.



Bez jejich žhavé křesťanské opravdovosti bychom možná o Kristu něco věděli, ale pro Něj bychom asi nežili.

Dovoluji si připojit druhé upozornění týkající se metody katechetické služby. Domnívám se, že je nyní relativní dostatek potřebné katechetické literatury a praktických příruček pro jednotlivá setkání s katechizovanými, dětmi i dospělými. Metoda při výuce je nutná. Katechetické setkání má být vždy zajímavé. Chaos – v důsledku nedostatku účinné metody, či event. naší nepřipravenosti – se dostavuje většinou velmi rychle. Drahocenný čas je pak ztracený a další příležitost se nemusí opakovat. Metodicky, drazí katecheté, se postupuje tak, že nauka se předává systematicky, důsledně, a přitom hravě a s úsměvem. Předpokládám, že ani vy nebudete souhlasit s tím, že doba jednotlivých katechetických setkání se vyplní jen hrou, malováním a legrací. Správná metoda počítá i s tím, ale nejen s tím.

Konečně bych rád vás všechny povzbudil ve službě, ke které jste Kristovou církví povoláni. Víím, že se radujete z vyznamenání, kterého se vám dostalo, když můžete, ne musíte, být zprostředkovateli Ježíšovy krásy a Jeho bohatství. Buďte šťastni, že právě vy smíte ve jménu Božím stát při zranění Božího semínka v duších budoucích následovníků Kristových nebo že už nyní jste posilou a příkladem druhým bratřím a sestrám ve víře. Prosím však i o to, abychom všichni jako učitelé víry zůstali žáky, totiž učedníky Kristovými napořád.

**Váš o modlitbu prosící + Jan Baxant,
předseda Komise pro katolickou výchovu ČBK**

Trvalá výchova víry

podle Všeobecného direktoria pro katechezi

Katecheze je součástí evangelizačního působení v rámci velkého misijního poslání církve (srov. VDK 4). Aby katecheze byla životaschopná a účinná, měla by být platnou službou evangelizaci církve s výrazným misijním charakterem; musí být adresována věřícím po celý jejich život, především však mladým a dospělým lidem, kteří jsou schopni přijmout zodpovědnost za svůj život; musí utvářet věřící osobnosti a být opravdovou školou křesťanského růstu; musí hlásat podstatná tajemství naší víry a zdůrazňovat zkušenost života v Kristu jako ústředního bodu života z víry. Za svůj přednostní úkol musí považovat přípravu a formaci hluboce věřících katechetů (srov. VDK 33).

Evangelizační proces je postupně uspořádán do jednotlivých etap (srov. VDK 49). Za jeho poslední etapu označujeme proces trvalého obrácení, k němuž dochází po přilnutí člověka k Ježíši Kristu a pokračuje po celý jeho život (srov. VDK 56). Tuto etapu nazýváme také „trvalou výchovou víry“. Je cestou ke křesťanské dokonalosti ve smyslu povolání k plnosti, k zahrnutí všech složek života do života z víry, která vším proniká a osvětluje svým světlem. Tato trvalá výchova víry se koná v křesťanském společenství a směřuje k plnému zapojení katechizovaných do společenství církve (srov. VDK 69). K uskutečňování tohoto úkolu je však nezbytné, aby katecheze nejen pomáhala jedinci na jeho cestě ke svatosti, ale obracela se také na křesťanské společenství jako takové. Tomu má pomáhat, aby zrál jak ve svém vnitřním životě lásky k Bohu, bratřím a sestrám, ale také ve své otevřenosti vůči světu. Jinými slovy, aby se stalo společenstvím misijním. Neustálou výzvou k tomuto povolání by mu měla být Ježíšova touha a modlitba k Otci: „Ať všichni jsou jedno. Jako ty, Otče, ve mně a já v tobě, tak i oni ať jsou v nás, aby svět uvěřil, že ty jsi mě poslal.“ (J 17,21) Přibližovat se krok za krokem k tomuto ideálu vyžaduje od společenství velkou věrnost, otevřenost k působení Ducha Svatého, neustálé přijímání Těla a Krve Páně jako pokrmu pro život a stálou výchovu víry při naslouchání Božímu slovu (srov. VDK 70). Trvalá katecheze má mnoho podob, které se vzájemně doplňují, aby se dotkly všech složek života z víry (srov. VDK 71 a 72).